

Mert én viszem tovább az álmot

Visszajöttek a folyóhoz a madarak, uram, a nagy testű, fehér, kényelmes sirályok, ott keringőznek megint a barna víz fölött, le-lecsapva néha, megcsókolva az apró hullámokat, halásznak újból, hát az élet megy tovább, uram, azt álmodtam múltkor, hogy elvisz a hajó, visz, visz, egészen lefelé, a parthoz közel, a lombjukat lógató, fürdető fák mellett, hogy a föld és a homok illatát is érezni akár, és látni a kacskaringós gyökerek vékony szárait, remegő, rezgő testüket és a kavicsokat is kissé odább, és hogy omlik is itt-ott a talaj, csusszan, csusszan a vízbe, és távol, messze, hidak feszülnek meg sínek, mozdonyok futnak, szaladnak a vezetékek után, és vidám, pirospozsgás emberek ülnek a kupékban és integetnek kifelé, van, hogy jó álmodni, igen, a fal felé fordulva, szinte tapadva a védőgyékényre, mélyen vagy sekélyen, de menni, menni, abban a másik világban, ami azért valós, valós is nagyon, nyomulni, könyökölni előre, úszni a habokban, mert arra gondoltam ott, az álombeli hajón, a már füves, bokros parthoz közel, hogy meg kéne mártózni tán, kérni a kapitányt, a hajóst, álljon meg hirtelen, és dobnám magam a vízbe, a fodros hullámok közé, és érezném a hűsét ennek az örökké lélegző testnek, a fogadást és a nyújtást is egyben, meg hogy sodor, taszít, rángat magával, mert akar, akarhat nagyon, és a kapitány, a hajós csak nevetne felém, és lassan újfent beindítja a hajót, ezt álmodtam én, uram, és jó volt ez nekem, eveznem, lapátolnom erős karjaimmal, és hosszú, fehér hajam a szemembe csapódik, és érzem a bőrömön a megkergült folyó összes porcikáját, igen, és a fejemben mindenféle gondolat cikázik, de az érzés, az öröm, megszüntet mindent, lebegek a vízben, uram, könnyű vagyok és fiatal, tele vággyal, erővel, ajaj, és hiszem, tehetek akármit, enyém a világ, és a hajós, a kapitány, csak nevet, sárga fogai sütkéreznek a napon, borostás arca szintén barna, akár a víz, és a sirályok a nyomunkba erednek, csattogtatják a szárnyuk, és a folyó hirtelen

pezsegni kezd, habzik, amerre látok, és tudom, a hajós, a kapitány csinálja mindezt, a hajó farával, igen, és vetkőzik ő is, ugrik oda mellém, és versenyt úszunk mi férfiak, miközben a vonat nagyokat sípol, sípol, uram, valahol messze.

És akkor ébredek én, és tapogatom a falra szögezett gyékény rostjait, a szálakat, igen, a körmömmel beléjük vájok, ameddig csak tudok, bírok ott, az ágyban, majd a plafonra nézek, a sarki foltra, hol beáztam egykoron, és megint valami formát, formákat, alakokat próbálok kihámozni, kigubancolni onnan, mint tettem azt gyerekkoromban minden lehető maszattal, flekkel, kacsaringóval, légyen az fal, járda, bura, igen, és eldöntöm, uram, viszem tovább az álmat, ahogy engem is vitt, cibált a víz, a hajó a másik világban, és már kelek, mosom a kezem, tárom az ablakot, eresztem a napot, utat adok neki a lakásba, és a folyó felé állok az ajtóban, habár nem látni, persze, de tudom, tudom, hogy van, arra, igen, igen. És galambok röpködnek összevissza, minden cél nélkül keringenek, hol itt, hol ott a tér fölött, és a nagy fák mentén, majd HÉV-re szállok, és már érzem, érzem a víz szagát.

Uram, én nem vagyok rossz ember, mégis annyi, de annyi bajom van nekem, naponta zötykölődöm a zöld vonaton, a szutykos, rezgő üvegtábla mögött, és gondolok erre-arra, és nyugtalan vagyok, hiába bennem a feles, a szétáradó erősség, igen, és annak a látványa, ahogy ott lenn, a feljáró mellett, süti a reggelit a kiskocsmá tulajja, és ahogyan eszi, jó étvágygal, igazán férfiasan, ahogy töri a kenyeret és tunkolja a hagymás zsírba, vérbe, és mindenhol az az összetéveszthetetlen illat, közben berregnek a nyerőgépek és nyerít a rádió, vendégek érkeznek gyűrött, összekuszált arccal, nagy hévvel rendelnek, de ő csak eszik, a tulaj, komótosan, elszántan tömi magába az ételt, és málnát iszik hozzá, hiába tehát a bevéselt feles, a szétdobott lábú nők titka a falon a kivágott képeken, az igazi férfi, együtt rezgek a mocskos üveggel a HÉV-en, apám mondogatta kisfiú koromban, mikor annyira fújt a szél, téglát teszek a zsebedbe, fiam, de én annyira szeretnék repülni, apám, válaszoltam neki, és már éreztem, tapasztaltam is, hogy emelkedem, most kellett volna a nehezéket begyömöszölnöm, mert rázkódni semmi kedvem nem volt, különösen nem itt, a HÉV-en, nem bizony. Mert azt hiszem, egyértelmű, nem a repülés kezdete ez.

És akkor megpillantom a folyót, ott van, egészen közel, és a nagy testű madarak csak köröznek szépen, imitt-amott bugyborékol a felszín, és uszályok, vontatók haladnak sorban, a fák törzse néhol szürke, majd sárga, bokrok, cserjék, hosszú szálú füvek veszik körül őket, de azért csapásokat is látni, ösvényeket, és ki tudja, mily rejtélyek, titkok vannak a mélyben, egyszer komppal mentünk át a túloldalra, igaz, jó messze innen, és bevágtuk magunkat a sűrűbe, igen, bozót, túske meg mindenféle növény, és óriás fák, fejünk fölött rikácsoló, színes madarak meg moszkitók raja, és valami don-

gás, állandó, mindent átható zaj meg a pára, akár a dzsungel, az őserdő, igen, és a kedvesem nyakáról csorgott le a víz, a hátára, mely széles volt és barna, sötétzöld, alig pólója átizzadt, úgy feszült rá az anyag, ha megfordul, tudom, hatalmas mellei kibökik a szemem, mentünk a pici ösvényeken, a már-már nem létező cérna utakon, ő elöl, én hátul, szinte úsztunk a zsongó-bongó nyárban, és egy tisztásra érkezünk, uram, akár a mesékben, igen, és ott még virágok is voltak, sárgák meg kékek, meg valami árvalányhajszerű, plédet terítettünk le a fűre, hanyatt feküdtünk és néztük, néztük a rohanó, megtépzott felhőket odafönn.

Titkot akartunk, akartunk nagyon.

Mert hát mi is a szerelem, uram.

És én viszem tovább, vinném az álmat, de a folyó már tűnik, eltűnik lassan, marad a pusztaság föld, mely kerges, repedezett, akár egy kiszáradt meder. Halott tó alja. Igen.

De nem baj, uram, nem adom magam, köpök a HÉV-re, a ragacsos plasztikra, a vergődő, nyikorgó üvegtáblákra a fejem fölött, az ordító, mobilozó nőre a sarokban, fröcskölő nyálára, nagyon, mert jogom van élni, úgy bizony, és már látom is újból a folyót, mélybarna színét, és azt is, hogy apámmal vonaton vagyunk, és hogy az apró köveken, a parkszerű állomáson, ahol a nagy fák törzse szürkésfehér, várnak és integetnek a rokonok, leszállunk és valószerűtlenül ragyog az ég, és eddig ismeretlen, nyári illatokat hoz felénk a szél, tizenegy vagyok, rajtam világos shetland pulóver, apám kihajtott gallérú ingben, fekete haja röpköd a képben, a férfinak sötét csík a bajsza, az asszony kezében cigaretta, fogják a koffert, segítenek, egy szürke kocsis felé indulunk, Viktor, mondja az asszony, és elmosolyodik, virágmintás kabátkája van, az arca erősen festett, az árnyékok élesek, mintha valaki kifestette volna őket, Viktor, mondja még egyszer, és megérinti cigarettás kezével a férfi kezét. A távolban valami bűg, és nyárfák szinte végeérhetetlen sora.

Limonádét iszom a hűs lakásban, apám fröccsöt a férfival, de előbb konyakot is isznak, erősen ver az óra a szomszéd szobában, a fürdő ajtaja félig nyitva, látom, hogy a nő óvatosan lehúzza az áttetsző nejlonharisnyát, és a kád peremére, az égő cigaretta mellé teszi. Nagy macska trónol a fotelban, és csak később tudom meg, szelíd, szelíd nagyon.

A rokonok délelőtt dolgoznak, szabad vagyok apámmal, járom a házat, minden zegét-zugát felkeresem, az udvar, a bokrok, a szufni, ócska vasdarábok, gumik, csapágyak, láncok és a száradt fa édeskés illata, majd a szekrények jönnek, a komód, a tükrös és a hatalmas láda, apám eközben meccset néz a tévén, vagy megáll a kerti asztal mellett, és a folyó felé kémlel, másnap már tudom, hol van a nő intim, cifra cucca, selymek és szatén meg parfümök sorban, meg az óvszeres doboz, ha hazajöttek, vidám volt a hangulat, a rádióban zene szólt, szomszédok kopogtak az ajtón vagy csöngettek kissé

türelmetlenül, egyszer egy nagy társasággal vacsorázni mentünk, halat ettem, mert apám is azt evett, csípős, égető volt a leve, de azért csak kanalaztam gyorsan, mert már nagy akartam lenni és erős és férfi, vizelnem kellett, a szomszéd dal mentem, délceg, magas ember, vidéki hangsúlyokkal teli, és ahogy odanézttem, uram, láttam, nőnöm kell még nagyon, és utána csak úgy öntöttem magamba a levest, és lenyaltam apám söréről a habot, keserű volt, de jólesett, igen.

Vasárnap fürdőbe mentünk, sok apró meg óriás medence, és bennük a víz barna, akár a folyó, igen, mely visz, majd elvisz engemet, de addig is én, én viszem, tolom tovább az álmat, rengeteg ember, láрма, a fürdőruhám otthon maradt, már-már sírtam kínomban, de rábeszéltek, alsóban is jó, és lubickoltam a habokban, és tényleg alig látszott, hogy nem az ünnepi fecske, néha kortyoltam a vízből, olajos, nehéz ízeket éreztem, a fűvön táskarádiók szóltak, és repült a piros pöttyös labda, Viktor izmos, szőrös mellét a forró nap felé fordította, az asszony fején fodros, rózsaszín sapka, apám fagyaltot vett nekem, szólt a csengő, hogy jönnek a hullámok, rohantam, mert szabad volt, igen, akár a tenger, motyogtam, a tenger, és taszított, dobott a tajtékzó hullám, és repültem, csapódtam én, és kezdődött előlről minden, és sivitottam, őrzöngtem, azt se tudtam, hol vagyok, számban, fülemben víz, de jó volt, persze, hogy az, igazán éreztem, mindent lehet, és utána álmomban sokszor átéltem ugyanezt, dobódtam, csapódtam, himbálóztam a magasban, uram, csak a vizet láttam, a vizet, majd csatagosan ébredtem, folyt rólam a veríték, igen.

És akkor ott, a fürdő halványzöld fűvén, megpillantottam a lányt, akit eddig persze, csak ruhában láttam, a másik osztályba járt, finom, sudár testét, amit alig bugyi és melltartó takart, és nem hittem a szememnek én, de már mennünk kellett, szedelőzködött a társaság, nem hiszem, hogy észrevett engem, hosszú haja volt és sárga hulahoppkarikát tartott a kezében, ahogy mentünk, hátra-hátranéztem, de apám húzott, fogta a kezem, összecsapódott mögöttünk a tömeg, és már nem tehettem semmit. Nem, uram.

És sok-sok évvel később egy barátnőmmel utaztunk erre, hosszú, fekete haja szinte belepte, letakarta a tájat, amikor kihajolt a vonatablakon, sört ittunk és vidáman csevegtünk, bent meleg volt, kellemes, odakinn eső, majd hó esett, a park még megvolt, a parkszerű állomás, csak a fák lettek terebélyesebbek, a felhők alacsonyan lógtak, a rokonok háza előtt csak úgy elslisszeltünk, Viktor már nem élt, az asszony pedig messzire költözött, orrunkat megcsapta a közeli folyó összetéveszthetetlen illata, károgó, ricsajos madarak szálldosztak a fejünk fölött, a hó újból nekiiramodott, hirtelen átöleltem a barátnőm vállát, hevesen, már-már mohón tettem, kasmír sála a szemembe csapódott, piros-fekete lett előttem a világ, igen, uram, és azt hiszem, boldog voltam akkor, csak úgy rohantunk fel a lépcsőn a negyedikre, a recepció szólni sem

tudott, újból eső csapkodta az ablakot, meleg volt, nagyon meleg, döntöttem az ágyra, döntött az ágyra, nem tudom, a szembeni tükörben még láthattam magam, de utána már semmit, mert megint rám került a sál, az arcomra, igen, és piros-fekete lett újfent a világ, és jó idő múlva az ajtóhoz léptem, már kendőtlenül, persze, egy ajtóhoz, mely csak úgy létezett a szekrény mellett, lenyomtam a kilincset, de zárva volt, többször is próbálkoztam, míg odaátról mintha halvány kuncogást hallottam volna, de végső soron nem is érdekelt.

Éjjel szaunáztunk, majd a kisváros főterén úsztunk a ködben, nem messze innen az Ág utca, mondtam, és mutattam is merre, de csak fehér volt minden, vattaszerű, ahová *akkor* apámmal mentünk, szintén rokonhoz, persze, és összevesztünk csúnyán, apám és én abban az utcában, és emlékszem, sírtam keservesen, és mindenféle terveket szőttem, akár most is, uram, hogy ne legyen HÉV és rezgő, remegő üveg meg állomás, ahol már megint le kell szállni, mert én viszem tovább az álmot, kergetem, még a falra szegezett gyékény sem fog, fogjon ki rajtam, és étvágyam legyen, férfiás, mint az aluljáró kiskocsmájában a tulajnak, hagyma és vér. Így igaz. És közben csak vinnyogjanak a csicsás gépek a sarokban.

Ott döntöttem el, másképp lesz minden. De hát gyarló az ember, uram, fűszál a szélben, mégis *lenni* akar.

Másnap a kisváros fürdőjébe mentünk, hatalmas pelyhekben hullott a hó, arcomat az ég felé nyomtam, akárha súroltam volna, igen, az a barna, olajos víz, uram, és gőzölög, gőzölög nagyon, kis és nagy medencék sora, ugyanúgy, mint akkor, csak a nyár hiányzott, a zöld koronájú fák és az állandó lárma, fogtam a lábát, erősen fogtam a víz alatt, a barátnőm nevetett és hagyta, csúsztak az ujjaim fölfelé az olajos bőrön, és szakadt a hó, és tényleg alig láttunk már valamit, a többiek a fedett medencékben voltak, te vagy a lány, mondtam, búgtam a fülébe, a lány, igen, mondta, de tudtam, nem érthet engem, vadul a szájába haraptam, és éreztem, valóban éreztem, ahogyan múlik az idő.

Mert furcsa a szerelem, uram, az ember kinéz az ablakon, de csak az eget látja, és az a lány akkor egészen másra gondolhatott, igen, és a barátnőm, jóval később, nagyon is sejtette, habár még nem tudta, tudhatta, mi is kell nekem.

Hát így van ez, uram, a madarak meg röpködnek megint, mint mondtam, a folyó fölött, nagy, fehér testüket néha ráhelyezik a szélre, és csak úgy vitetik magukat szépen, potyáznak csendesen.

A hidak, a sínek meg maradnak, persze, meg az uszályok is a vízen, és hát az üveg is, igen, a feles és a Sziget, meg a gyékény rostjai a falon, az ágy és az álom, amit viszek, pörgetek tovább. Mert azért jogom van élni, uram. Úgy bizony.